



# לילות שבת

• לילות שבת במחיצת ה'חוזר' •

תשורה משמחת הנישואין של הרב **יוסף חנינא** ומרת **חנה שרה** שיחיו **ביינדמן**  
יום שני, כ"ה סיוון ה'תשע"ד, כפר חב"ד, אה"ק



ציור עטיפה: רחל יהודית כאלב

בשבח והודיה להשי"ת על חסדו הגדול, אשר זיכנו בשמחת נישואי צאצאינו החתן הת' הרב **יוסף חנינא** שיחי' עב"ג הכלה מרת **חנה שרה** שתחי', הננו בזה לכבד את קרובינו ידידינו ומכירינו, אשר באו מקרוב ומרחוק ליטול חלק ולשמוח אתנו יחדיו ביום שמחת לבבנו, ולברך את החתן והכלה ואותנו כולנו בברכת מזל-טוב וחיים מאושרים בגשמיות וברוחניות, בתשורה מיוחדת.

נתפשט בדורנו המנהג להעניק 'תשורה' ו'מזכרת נצח' משמחת נישואין, מיוסד על הנהגתו הקדושה של הוד כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע בעת חתונת הוד כ"ק אדמו"ר עם בתו הרבנית הצדקנית מרת חיה מושקא ע"ה, ביום הבהיר י"ד כסלו ה'תרפ"ט.

באותה חתונה היסטורית, קיבל כל משתתף העתק כתב יד קודש של הוד כ"ק אדמו"ר הזקן נ"ע. ובדברי ההקדמה נכתב: "לזיכרון טוב... הנני בזה לכבד את כל הנוטלים חלק בשמחת לבבנו, מקרוב ומרחוק, בתשורה המוסגרת בזה... אשר סגולה יהי' לכל מיילי דמיטב מנפש ועד בשר, בתוכי ידידינו אנ"ש ד' עליהם יחיו, וכל מחבבי תורה יחיו".

התשורה כוללת בתוכה:

**שער א.** יומן מרתך שכתב סב הכלה הרב **אהרון** שיחי' **הלפרין** - סיפור נסיעתו לחצרות קודשינו לשנת ה'קבוצה' הראשונה בשנת תשכ"ב.

**שער ב.** קט"ו סיפורי חסידים אותנטיים אשר שמע החתן מה'חוזר' ר' **יואל** שיחי' **כהן** בעת היותו בשבת תחכמוני בבית רבינו שבבבל, בית חיינו - 770 בשנת ה'קבוצה' תש"ע.

אנו תקווה שתשורה זו תמלא את יעודה - הוספה בלימוד התורה וקיום המצוות בהידור מתוך אור וחום חסידותי ובעיקר לחזק ולעורר את ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר. והתעוררות זו תעמוד לזכות הזוג הצעיר שיחיו, להקים בית נאמן בישראל מיוסד על יסודי התורה והמצווה כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות ובחיים מאושרים בכל.

הא-ל הטוב הוא ית' יברך את כל הבאים להשתתף בשמחתנו ואת בני משפחותיהם בתוך כלל ישראל בברכות מאליפות מנפש ועד בשר, ואנו תקווה שבקרוב ממש נזכה לקיום היעוד "מהרה ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה", ועד לשלימות הנישואין דכנסת ישראל עם הקב"ה בגאולה השלימה.

ובקרוב ממש נזכה זעהן זיך מיט'ן רבי'ן דא למטה אין א גוף גשמי למטה מעשרה טפחים, והוא יגאלנו.

**ירמיהו בינדמן ורעייתו**  
ירושלים

**ישראל הלפרין ורעייתו**  
כפר חב"ד

## תקדמה

ידוע בשער בת רבים כוחו ומעלתו של הסיפור החסידי וכפי שהתבטא אדמו"ר הזקן: "כאשר שמענו מהרבי (המגיד ממעזריטש) דברי תורה, היה זה אצלנו תורה שבעל פה, וכאשר שמענו מהרבי סיפור, היה זה אצלנו כמו תורה שבכתב".

מסופר ששאלו פעם חסידים את רבי מנחם מנדל מקוצק, כיצד הפך לחסיד למרות שנולד כמתנגד? השיב להם רבם: נעשיתי חסיד, מפני שבימי ילדותי היה איש זקן שסיפר מעשיות נפלאות על צדיקים. הוא סיפר רק מה שידע, ואני שמעתי רק מה שהייתי צריך".

בכתביו הרבים חזר הרבי הרי"ץ שוב ושוב אודות כוחו של הסיפור החסידי והשפעתו העצומה על נפשו הרכה של הילד. וכפי שכותב: "סיפורי חסידים הם הטבה כללית, העושים מן האדם בעל מדות ועובד ה'. לאחר הטבת הנרות, מגיע תורו של האור המאיר".

דרישה זו להרבות בסיפורי חסידים מצאה לה ביטוי עז בבית מדרשו של רבינו אשר פעמים אין ספור דרש מזקני החסידים אשר יעלו את זיכרונותיהם על הכתב 'למען ידעו דור אחרון בנים יולדו יקומו ויספרו לבניהם'.

ביחידות לר' אבא פליסקין בשנת תשכ"ג אמר הרבי: כי חסרה 'לחלוחית' חסידית אצל התמימים והסביר הרבי: "צריך לספר סיפורים מיהודים חסידיים (חסידישע אידן), וכוונתי דווקא מחסידים ולא מרביים. שכן כאשר מספרים אודות רבי נהי' קס"ד שזהו ריחוק באין ערוך וכו' מה שאין כן כשמספרים מחסידים לומדים מכך וכו'". אך יחד עם זאת קובע הרבי, אשר פעולתו של הסיפור מותנת בכך ש"אחר כל סיפור שיקראו, נחוץ להסביר

1. אג"ק שלו חלק ד, ע' סה.



סיפור נסיעתו של סב  
הכלה הרב **אהרון** שיחי'  
**הלפרין** לחצרות קודשינו  
לשנת ה'קבוצה' הראשונה  
בשנת תשכ"ב

פרטי הסיפורים והסבריהם הינם על  
**אחריות הכותב** בלבד וכבר אמר דוד  
המלך ע"ה: 'שגיאות מי יבין'.

אשמח מאוד לקבל הערות והארות על  
הנכתב כאן.

ברצוני להודות מקרב לב ועמוק לאחיי  
היקרים הלא הם: הרה"ח **ישראל  
שלמה** שיחי' שליח כ"ק אדמו"ר ומנהל  
בית חב"ד סניף שכונת המדע בעיר  
רחובות ולתמימים **יעקב מנשה ויצחק  
אלישע** שיחיו על עזרתם הרבה בהגהת  
ובעריכת הסיפורים, שיהיו ראויים  
לעלות על שולחן מלכים - ומאן מלכי,  
רבנן. והגשתם בכלי נאה ומשובח.

**יוסף חנינא וחנה שרה בינדמן**  
כפר חב"ד

להם את המוסר-השכל ביראת שמים  
היוצא מסיפור זה<sup>2</sup>.

המיוחד והמאפיין בסיפוריו של ר' יואל  
הם דיוקו בפרטי הסיפורים. ועולה על  
כולנה, ניתוחו של כל סיפור וסיפור,  
כך שאין הסיפור נשאר בגדר 'אותיות  
הפורחות באוויר' אשר אין הקורא  
יכול להשכיל אל דל ולהבין לאשורו  
את תוכן ומטרת הסיפור, אלא פרטי  
הסיפור מתבררים ומתלבנים. וע"י  
הסברים אלו פועלים הסיפורים את  
פעולתם הרצויה במידה גדושה.

**וזאת למודעי:** מחמת הקושי בהעתקת  
הסיפורים מכפי שנאמרו ובהעלאתם  
על הכתב באופן ראוי (בכנינת: דברים  
שבעל-פה אי אתה רשאי לכותבן<sup>3</sup>),  
יתכן ונפלו טעויות ואי אלו דיוקים  
בפרטי הסיפורים והסבריהם.

כמו"כ - הסיפורים לא עברו **כלל וכלל**  
את הגהתו של ר' יואל. ומשום זאת,  
2. אג"ק שלו חלק ג, ע' שיא.

3. גיטין סב, א.

4. בכתובת מייל: [chnina770@gmail.com](mailto:chnina770@gmail.com)

## הקדמה: ההכנות לנסיעה

בתור הקדמה, סדר השתלשלות הדברים לקראת הנסיעה לתשרי תשכ"ב:

בתחילת קיץ תשכ"א עלה בדעת קבוצת בחורים לנסוע לרבי למשך שנה תמימה.

ההכנות לנסיעה כללו כמה שלבים:

א. החילונו לדבר ולתכנן נסיעה של קבוצת בחורים לרבי. על מנת שנוכל לשהות אצל הרבי, זקוקים היינו לאישור 'אפידייוטי' אותו מקבלים ע"י אישור מהנהלת הישיבה ב770.

לקראת יום הולדתי, בחוהמ"פ, בקשת ברכה מהרבי ליום ההולדת. במכתב בקשתי גם ברכה לבקשת לקבלת האישור מטעם מהנהלת הישיבה ב770.

במענה, השיב על כך הרבי (מענה ברכה רגיל ליום הולדת. ובסופו הוסיף) "בקשר לבקשתו לבוא הנה, זהו שייך

הנהלת הישיבה תו"ת."

היה זה הצעד הראשון להכנות לנסיעה.

לאחר מכן פנינו לנהלת הישיבה ב770. ביקשתי מידידי הרב זושא פלדמן לעקוב אחר ההתפתחויות. ובחודש סיוון קבלתי ממנו תשובה שישנם חילופי מכתבים בין הנהלות הישיבות בקשר לשנת ה'קבוצה'.

בין הבחורים נודע, שהנהלת הישיבה בלוד כתבו לרבי את חששם כי נסיעה של עשרה בחורים מתוך ארבעים תלמידים תגרום חלישות בישיבה, ועל כן מבקשים הם שעשרה בחורים יבואו

בעת אמירת הקדיש הסתובב הרבי והביט בקהל בעיניים חודרות ומטילות רעד בגוף. בסיום הקדיש סימן הרבי לשיר 'רחמנא'

מ770 לשנת לימוד בישיבה בלוד.

תשובת הרבי הייתה: "ידועה דעתי שהנהלת הישיבה צריכה להחליט מהי טובת הישיבה. ובנוגע למחליטים, דברתי עם הרב חדקוב." מזה היה מובן שדעת הרבי נוחה מהחלפת תלמידים.

ב. קבלת היתר יציאה מהצבא. בזמנו היה זה דבר בלתי אפשרי שקבוצה כזו תצא יחד ללימוד בחו"ל.

הרב אפרים וולף לקח על עצמו לטפל בהשגת האישורים מהצבא. בנוסף לכך היה צורך לשלם 600 לירות, שזו הייתה עלות כרטיס לצד אחד.

בח"י אלול שבוע לפני הטיסה, קבלנו אישור ליציאה אך האישור היה לחודש תשרי בלבד, והיו צריכים להשלים עוד 600 ל"י לעלות כרטיס חזור. הייתה התלבטות אמיתית בין החברים מה לעשות. האם לא לנסוע כעת ולהמתין לקבלת אישור לזמן ארוך יותר, או לצאת כעת ולנסות להאריך את היתר היציאה משם. בסופו של דיון הוחלט

לטוס לפני תשרי ולחכות להארכת האישור ע"י הצבא.

ביום שני כ"ג אלול יצאה הטיסה מהארץ בה היינו חברי הקבוצה: מיכה שטיינמיץ, אלימלך צוויבל, נחום שטרנברג, נחום קפלן, משה ליפשי, בנימין מזרחי, יעקב צירקוס, הרב ירוסלבסקי, הרב אשר לעמיל הכהן, והרב אהרון הלפרין.

נחיתתנו הייתה נחיתת חירום ומשום כך, נחתנו בשדה תעופה מורחק מבית הנתיבות ונאלצנו לחכות כשעה לאוטובוס שיאסוף אותנו.

הרבי, שידע שהטיסה נחתה, ביקש להמתין לאורחים לתפילת ערבית. אך כששמע על האיחור הגדול, לא המתין עוד והתפללו ערבית.

בשעה 11:45 הגענו ל770. והמתנו לצאת הרבי לביתו. כעבור זמן מה הרבי יצא, הלוכו היה מהיר ביותר, ובקושי הספקנו לראותו.

למחרת השכמנו, לאחר טבילה במקווה

הגענו ל770. ובשבע בדיוק, יצא הרבי לסליחות.

כל זמן הסליחות לא הורדתי את עיני מפני קודשו של הרבי. הוא עמד, על ידו אחת השעיף את ראשו הק', וידו השנייה על העמוד. רק שפתיו נעות וקולו לא יישמע. בסיום הסליחות, הוציא הרבי מטפחת וניגב את עיניו ומצחו.

בעת אמירת הקדיש הסתובב הרבי והביט בקהל בעיניים חודרות ומטילות רעד בגוף. בסיום הקדיש סימן הרבי לשיר 'רחמנא'. לא היה זה הנוהג עד אז, וכנראה הורה לשיר לכבוד האורחים.

## יחידות

ביום חמישי התקיימה יחידות לאורחים, כמו כן, פשטה השמועה שתהיה יחידות נוספת לאחר ראש השנה. הרב דוד רסקין יעץ לנו להיכנס ליחידות אחרי ר"ה, וסיפר שהרבי היה מנחה את הבחורים לפני כניסה ליחידות לרבי הרי"צ, לשמוע מהרבי פעמיים חסידות, לדפוק בדלת ולומר

שהחיינו בקול, כדי שהרבי יענה אמן. ואכן שמענו מאמר אחד בשבת ניצבים, ומאמר שני בראש השנה.

היחידות החלה בשעה 21:00 ונמשכה עד 04:15 לפנות בוקר.

כנהוג אצל חסידים, לאחר היחידות ישבנו להתוועד. הרב חדקוב ניגש ושאל את הרבי האם הוא רוצה לומר סליחות כעת. הרבי הסכים בתנאי שימשיכו אח"כ את ההתוועדות.

ואכן הרבי יצא לסליחות בשעה 4:30.

שבת פ' ניצבים הייתה שבת מאוד מיוחדת. בערב שבת היו פניו של הרבי, רציניות. בשבת אחר התפילה התחיל ר' אברהם לידר לשיר 'ופרצת', והרבי חיך ועודד את השירה בידי הקדושות. לאורך היציאה הרבי איחל לכל אחד גוט שבת. גם לאחר יציאת הרבי המשיך הקהל לרקוד כ-20 דקות.

למחרת בעת קריאת ההפטרה בכה הרבי ארוכות והיו קטעים בהפטרה שנעשו קשים לשמיעה.



1

לילות שבת במחיצתו  
של החזן רב: קט"ו  
סיפורים וענינים חסידיים  
ששמע וכתב החתן בשנת  
ה'קבוצה' תש"ע

## תם ולא נשלם סיפורה של ה'קבוצה' הראשונה.

בישיבה.

הידועה אודות מדע ואמונה. חבילה אחת עבור לונדון, הם ימתינו לנו בשדה התעופה. וחבילה אחת עבור אנ"ש ברומא, גם הם ימתינו בשדה התעופה, וחבילה אחת עבור ארה"ק למסור להרב גליצנשטיין שיתרגמו את המכתבים ללשון הקודש. הטיסה יצאה באיחור של שעה וחצי עקב סופת שלגים.

עקב האיחור, בלונדון לא ירדנו מהמטוס, כך שלא העברנו להם את החבילה. ברומא, הגיעו אלינו הרב לאזר והרב חדד לקבל את המכתבים של הרבי.

במטוס, עשינו 'חזרה' על היחידות ע"י אלימלך צוויבל. שהתברר, כי היה לו טייפ במהלך היחידות, כך ששמחנו מאוד לעשות חזרה מדויקת.

נחתנו בשדה התעופה לוד ביום חמישי בערב. הוחלט פה אחד, אפי' שלא היינו חצי שנה בבית, נהיה כולנו בשבת פ' תצווה בישיבה, כדי לקיים את דברי הרבי ביחידות, למסור ד"ש של שמחה בישיבה. אכן כך היה, התוועדנו

## מעלת הנשמות

א. בהתוועדות דיום ב' דחג השבועות תשט"ו<sup>1</sup> אמר הרבי: "כ"ק מו"ח אדמו"ר סיפר, שבמהלך נסיעתו של אדמו"ר הזקן דרך שקלאוו - בתקופה שנהג לומר "תורות קצרות" - אמר "תורה": "הנשמות הם פנימיים והמלאכים הם חיצוניים".

באותו הזמן שקלאוו הייתה עירם המרכזית של המתנגדים ורבים מהם היו למדנים מופלגים.

כשאמר אדמו"ר הזקן 'תורה' זו, נעשתה מהומה רבה בעיר: ווי ערלויבט מען זיך (-איך מעיזים) לומר על מלאכים שהם "חיצוניים"? דרשו המתנגדים שאדמו"ר זיביא לכך מקור מהתורה, ודווקא מגליא דתורה.

הניח להם אדמו"ר הזקן להירגע ("זיי זאָלן זיך אָפּטומלען"), ואח"כ אמר להם שזוהי גמרא מפורשת. (דהיינו, פסוק

כפי שנתפרש בגמרא): איתא בגמרא:<sup>2</sup> "לעולם אל ישנה אדם מן המנהג, שהרי משה עלה למרום ולא אכל לחם, מלאכי השרת ירדו למטה ואכלו לחם. ואכלו סלקא דעתך, אלא אימא נראו כמי שאכלו ושתו".

כלומר: כאשר המלאכים ירדו למטה, "נראו כמי שאכלו ושתו", אבל לאמיתו של דבר לא אכלו. וזוהי הנהגתו של חיצון, שמראה בחיצוניות דבר שבפנימיותו איננו כך.

משא"כ כאשר משה רבינו עלה למרום, אזי, לא אכל לחם. כמ"ש "לחם לא אכל".

כלומר: גם כאן הייתה יכולה להיות מציאות ש"נראה כמי שאינו אוכל", ואעפ"כ, לא נאמר כן, אלא בפועל משה לא אכל. וזוהי הנהגתו של פנימי.

בהמשך השיחה, ביאר הרבי את ההוראה מ'תורה' זו ואמר: "יהודי צריך לקיים מצוות, לא בגלל פניות אישיות,

2. ב"מ פ"ו, ב.

1. ת"מ ח"ד ע' 113

לא בשביל שכר גשמי או רוחני ואף לא בכדי לזכך את הנפש. אלא יש לקיים את המצוות משום שכך הוא רצון העליון. וכלשון הידוע: "אילו נצטוונו לחטוב עצים", שעל אף שאין בחטיבת עצים קבלת שכר גשמי או רוחני ואף סגולות אין בו, היינו מקיימים מצווה זו בחיות.

קיום מצוה בשביל סגולות וקבלת שכר הוא, לאמיתו של דבר, סדר של "חיצון". "חיצון" אינו מסור לעניין עצמו. בעשותו דבר אחד, חושב הוא אודות דבר אחר. ואילו כש"פנימי" עושה דבר מה, הוא שקוע בדבר זה מבלי להניח לדבר אחר להסיח דעתו מהעניין בו

קיום מצוה בשביל סגולות וקבלת שכר הוא, לאמיתו של דבר, סדר של "חיצון". "חיצון" אינו מסור לעניין עצמו. בעשותו דבר אחד, חושב הוא אודות דבר אחר.

הוא מונח".

## סאיז שוין כשר

ב. כדוגמא לדמותו של יהודי 'פנימי' שמונח כל כולו במה שעושה, סיפר אודות ר' איצ'ה דער מתמיד שהיו לו חומרות רבות גם בנטילת ידיים.

אבי סיפר לי: שנה אחת, בחג הסוכות ברוסטוב, אכלו אצל הרבי נ"ע בסוכה. היו יחידים אשר זכו לאכול במחיצתו; ה' את הרבי נ"ע, בנו - הרבי הקודם והיה גם את ר' איצ'ה. ואילו כל שאר החבורה עמדו בחוץ כדי לראות את המתרחש בסוכה.

אחרי קידוש נעמדו המוזמנים בתור לנטילת ידיים ובכדי שלא לעכב עם חומרותיו את העומדים אחריו בתור, נעמד ר' איצ'ה אחרון.

כאשר הגיע תורו לא רצה לעכב את הרבי שכבר ישב בסוכה וחיכה, ניסה ר' איצ'ה ככל יכולתו ליטול ידיו בזריזות.

אך כשסיים נמלך בדעתו שאין זו נטילה כהלכה. ולכן עשה שוב את כל הסדר; ניגב את ידיו, נטילה ארוכה וכו' ובמשך כל זמן הנטילה ישב הרבי בסוכה ומביט בו בקורת רוח.

כשסיים את כל סדר הנטילה ולאחר שבצעו את החלה שאלו הרבי בחיך: נו, סאיז שוין כשר?

## טובה הפרישות עם בני אדם

ג. ר' חיים משה אלפרוביץ' הסביר מהי הכוונה בדרישת החסידות שהאדם יתנהג ב'הצנע לכת'<sup>3</sup>, והביא ע"כ דוגמא.

כשאדם רוצה להתפלל באריכות והסביבה מפריעה לו, הוא הולך לחדר אחר להתפלל. באם הוא היה מונח באמת בתפילה, היה מתרומם באופן ממילא מהסביבה.

3. ע"פ המובא בספר מיכה פ"ו פ"ב. "הגיד לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך, כי אם עשות משפט, ואהבת חסד, והצנע לכת עם אלוך".

ה'צנע לכת' אינו כלפי הזולת, שאחרים לא יראו שאתה מתפלל באריכות, אלא כלפי עצמך. ומכיוון שכאשר אתה הולך לחדר אחר בשביל להתפלל, אתה מרגיש וחושב לעצמך שאתה עושה משהו. אך באם היית מונח באמת בתפילה לא היית צריך לכך.

## מה יש להם להסתיר?

ד. פעם היה אצל המתנגדים 'חברת' (כת) הצנע לכת'. אמר הרשב"ץ שיש לו עליהם שלוש שאלות: א. איך הם נהיו לכת? ב. כיצד כולם יודעים עליהם? ג. והעיקר, מה יש להם להסתיר?

## אלוקות בפשיטות

ה. ר' חיים משה אלפרוביץ' היה מקפיד מאוד בשמחת בית השואבה לשבת ולהגיד קצת לחיים.

ר' חיים משה היה יהודי אמיתי ופנימי. אני זוכר פעם בתל אביב, בחוה"מ סוכות, התיישבו חסידים להתוועד. ר'